

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 19/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Univerzity veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach**, Komenského 68/73, Košice, zastúpenej Sýkora – advokátska kancelária, s.r.o., Murgašova 3, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 37C/23/2020 z 3. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Mestského súdu Košice sp. zn. 37C/23/2020 z 3. októbra 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Košice sp. zn. 37C/23/2020 z 3. októbra 2024 **zrušuje a vec vracia** Mestskému súdu Košice na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Košice **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **682,25 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručitou ústavnému súdu 11. decembra 2024, prijatou na ďalšie konanie jeho uznesením č. k. IV. ÚS 19/2025-11 zo 14. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením mestského súdu sp. zn. 37C/23/2020 z 3. októbra 2024. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobcovia v 1. až 6. rade sa žalobou z 25. septembra 2015 domáhali, aby súd zaviazal žalovanú (sťažovateľku, pozn.) na zaplatenie peňažného plnenia spolu vo výške 6 218,08 eur v rozsahu špecifikovanom v žalobe. Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 37C/23/2020-270 z 31. marca 2022 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom v 1. až 6. rade spolu sumu 6 218,08 eur, z toho žalobcovi v 1. rade sumu 222,08 eur, žalobcovi v 2. rade sumu 1 332,48 eur, žalobcovi v 3. rade sumu 2 664,80 eur, žalobcovi vo 4. rade sumu 666,24 eur, žalobcovi v 5. rade sumu 666,24 eur a žalobcovi v 6. rade sumu 666,24 eur. Zároveň priznal žalobcom v 1. až 6. rade nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

3. Uznesením č. k. 37C/23/2020-386 z 8. júla 2024 mestský súd uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcom v 1. až 6. rade trovy konania v sume 11 204,49 eur. Proti uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej namietala nesprávnu aplikáciu § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) namiesto § 13 ods. 3 vyhlášky.

4. O sťažnosti rozhodol mestský súd napadnutým uznesením z 3. októbra 2024 tak, že uznesenie z 8. júla 2024 zmenil a uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. až 6. rade trovy konania vo výške 10 306,38 eur. Mestský súd v podstatnom uviedol, že vyšší súdny úradník postupoval správne, ak pri výpočte sadzby tarifnej odmeny vychádzal z § 9 ods. 1 vyhlášky, t. j. z tarifnej hodnoty veci 6 218,08 eur, ktorú tvorí súhrn súm všetkých nárokov priznaných jednotlivým žalobcom. Za použitia § 10 ods. 1 vyhlášky potom základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci predstavuje sumu 210,81 eur. V zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky potom vyšší súdny úradník správne priznal za prvú zastupovanú osobu plnú výšku základnej sadzby tarifnej odmeny a za každú ďalšiu zastupovanú osobu základnú sadzbu tarifnej odmeny zníženú o 50 %. Spolu teda základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za 6 zastúpených osôb predstavovala sumu 737,81 eur. Mestský súd tiež konštatoval, že sťažovateľka mylne zamieňa prípad subjektívnej kumulácie (plurality zastúpených subjektov), ktorá je upravená v § 13 ods. 2 vyhlášky, s prípadom objektívnej kumulácie (plurality uplatnených nárokov), ktorú upravuje § 13 ods. 3 vyhlášky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv v dôsledku nesprávneho výpočtu trov konania pri nesprávnej interpretácii ustanovení vyhlášky, čo má na ňu zásadný vplyv, keďže napadnuté uznesenie ju zaväzuje k povinnosti uhradiť žalobcom v 1. až 6. rade neprimerane vysokú sumu na trovách konania. Podľa sťažovateľky mestský súd pri rozhodovaní nezohľadnil, že každý zo žalobcov si nárokoval v žalobe len časť žalovanej sumy,

ktorá mu pripadá podľa spoluvlastníckeho podielu k parcele s výmerou 5996 m², pretože žalovaná suma je v súčte 6 218,08 eur a na každého žalobcu pripadá rozdielna výška zodpovedajúca veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu. Mestský súd rozhodol o výške trov konania len mechanickým výpočtom, vychádzajúc z istiny, a neposudzoval ich v širších súvislostiach, najmä s prihliadnutím na konkrétne okolnosti kauzy, a to v situácii, keď do úvahy prichádza viacero možných interpretačných konštrukcií výpočtu trov konania.

6. Poukazujúc na právne závery uvedené v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 171/2023-77 z 24. augusta 2023, sťažovateľka uviedla, že spoluvlastnícky podiel, čiže aj výšku trov konania s tým súvisiacu, je potrebné chápať tak, ako si ho aj žalobcovia vyčíslili v predmetnom konaní, a teda v podstate číselným vyjadrením právneho statusu spoluvlastníka vo vzťahu k spoločnej veci, čo určuje mieru účasti na právach a povinnostiach viažucich sa k tejto spoločnej veci. Na strane mestského súdu došlo k formalistickému posúdeniu otázky výšky trov konania. Tento postup spôsobil, že súd už pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny dospel k nesprávnemu výpočtu trov konania, ktorý je v okolnostiach danej veci nesprávny a neakceptovateľný.

7. Mestský súd svoje rozhodnutie založil len na strohom konštatovaní, že v danej veci nejde o objektívnu, ale o subjektívnu kumuláciu. Sťažovateľka považuje jeho závery za svojvoľné, čisto formalistické a v zjavnom nesúlade so zmyslom a s účelom dotknutých ustanovení. Mestský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a ústavne konformným spôsobom sa nevysporiadal so všetkými zásadnými otázkami podstatnými pre jeho rozhodnutie. Odôvodnenie rozhodnutia považuje sťažovateľka za prejav extrémneho formalizmu a dotknuté zákonné ustanovenia za interpretované súdom ústavne nekonformným spôsobom, arbitrárne a v extrémnom nesúlade so zmyslom a s účelom daných ustanovení.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, zúčastnených osôb a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

8. Podľa vyjadrenia mestského súdu predseda, resp. podpredseda súdu ako orgán riadenia správy súdu nemôžu preskúmať rozhodnutia nezávislého a nestranného súdu a vyjadrovať sa, či súd postupoval v súlade so zákonom a či rozhodnutie nie je ignorovaním príslušnej právnej normy. Predseda súdu dohliada na rešpektovanie zásad sudcovskej etiky, dôstojnosti a plynulosti súdneho konania. Vychádzajúc z uvedeného, súhlasí, aby ústavný súd po prieskume dodržiavania ústavnoprávnych princípov rozhodol, či mestský súd rešpektoval kogentnú právnu normu, či ju správne vyložil, a teda či nezákonným spôsobom nezasiahol do základných práv sťažovateľky.

III.2. Vyjadrenie zúčastnených osôb:

9. Zúčastnené osoby, ktorými sú [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], vystupujúce v napadnutom konaní mestského súdu v procesnom postavení žalobcov v 2. až 6. rade v podstatnom uviedli, že napadnuté uznesenie mestského súdu je riadne a správne odôvodnené. Predpokladom na aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky je spojenie vecí, ku ktorému dochádza uznesením súdu, avšak v danej veci súd o spojení vecí nerozhodol. V konaní

od samého začiatku vystupovalo 6 žalobcov, ktorí boli zastúpení spoločným právnym zástupcom, čo nasvedčuje tomu, že išlo o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb. Zúčastnené osoby sú toho názoru, že niet dôvodu, aby bol každý z nárokov uplatnený samostatnou žalobou, keďže si každý zo žalobcov uplatnil jeden nárok založený na rovnakých skutkových okolnostiach a právnom posúdení, odlišovali sa len veľkosti podielov jednotlivých podielových spoluvlastníkov. Zúčastnené osoby nepovažujú za relevantný ani argument o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Mestský súd svoje práve závery náležite vysvetlil v bodoch 17 až 26 napadnutého uznesenia. Navrhujú preto ústavnú sťažnosť zamietnuť.

III.3. Replika sťažovateľky:

10. Sťažovateľka v replike v podstatnom uviedla, že na ústavnej sťažnosti trvá v celom rozsahu. S vyjadrením zúčastnených osôb nesúhlasí a dôrazne odmieta ich tvrdenia. K ich tvrdeniu, že niet dôvodu na to, aby bol každý z nárokov uplatnený samostatnou žalobou, sťažovateľka uviedla, že v mnohých obdobných prípadoch boli uplatnené samostatné žaloby jednotlivých spoluvlastníkov (napr. konania mestského súdu sp. zn. 62C/4/2025, sp. zn. 67C/9/2024 a sp. zn. 42C/42/2024). Ak mestský súd trvá na tom, že je potrebné v danom prípade aplikovať § 13 ods. 2 vyhlášky, tak je potrebné postupovať tak, ako postupoval v uznesení sp. zn. 42C/20/2020 z 15. novembra 2023, ktoré tvorí prílohu ústavnej sťažnosti. Ak by mestský súd postupoval týmto spôsobom, tak celková výška trov konania by bola vo výške 2 715,20 eur. Podľa uvedeného za zastupovanie šiestich žalobcov predstavuje tarifná odmena za jeden úkon sumu 188,37 eur.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva vlastniť majetok je založená na tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Mestský súd mal formalisticky a arbitrárne aplikovať § 13 ods. 2 vyhlášky namiesto § 13 ods. 3 vyhlášky a následne sa nedostatočne vysporiadať so sťažnostnou námietkou sťažovateľky, ktorá na túto formalistickú aplikáciu vyhlášky poukázala v sťažnosti.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne im, preto také rozhodnutia preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Na druhej strane rozhodovanie o náhrade trov konania je integračnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj

postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

13. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený čl. 6 ods. 1 dohovoru a implicitne aj čl. 46 ods. 1 ústavy, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (právo na prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania (právo na prístup k spravodlivosti), ktorého integrálnou súčasťou je aj právo účastníka na riadne (ústavne súladné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia. To síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

14. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z hľadiska naplnenia ústavných parametrov práva na spravodlivé súdne konanie, jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označenými právami podľa ústavy a dohovoru. Zároveň v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým uznesením do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu predchádzajúceho uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktoré s napadnutým rozhodnutím o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok.

15. Z napadnutého uznesenia, ako aj uznesenia vyššieho súdneho úradníka v podstatnom vyplýva, že mestský súd, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci tvoriacej matematický súhrn súm všetkých nárokov priznaných jednotlivým žalobcom, určil základnú sadzbu tarifnej odmeny (§ 10 ods. 1 vyhlášky) v sume 210,81 eur, ktorú považoval za výslednú hodnotu jedného úkonu právnej služby. Takto určenú základnú sadzbu následne krátil podľa § 13 ods. 2 vyhlášky z dôvodu zastupovania viacerých účastníkov. Pri určení základnej sadzby potom mestský súd vychádzal zo skutočnosti, že na strane žalobcov sa nachádzalo viacero podielových spoluvlastníkov zastúpených spoločným právnym zástupcom. Nosná námietka sťažovateľky uvedená v sťažnosti proti danému uzneseniu následne spočívala v tom, že mestský súd pri vyčíslení trov konania nesprávne aplikoval vyhlášku, keď pri posudzovaní nároku žalobcov na náhradu trov konania nezohľadnil rozdielnú výšku podielov jednotlivých podielových spoluvlastníkov aplikáciou § 13 ods. 3 vyhlášky, ale mechanicky a nesprávne aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky. Výsledná výška trov konania bola následne skorigovaná mestským súdom v napadnutom uznesení, no mestský súd výšku trov konania znížil o 2 úkony právnej služby (predžalobná výzva a účasť na pojednávaní uskutočnenom 19. 11. 2020), ktoré nepovažoval za účelné, pričom výšku tarifnej odmeny a aplikáciu § 13 ods. 2 vyhlášky potvrdil. Na nosnú sťažnostnú námietku sťažovateľky reagoval mestský súd konštatovaním, že v posudzovanom prípade ide o prípad tzv. subjektívnej kumulácie, nie objektívnej kumulácie, ktorá by odôvodňovala aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky.

16. Argumentácia sťažovateľky uvedená v ústavnej sťažnosti je v časti namietajúcej nesprávnu aplikáciu vyhlášky v podstatnom zhodná s argumentáciou uvedenou v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Sťažovateľka taktiež okrem nesúhlasu s právnym záverom mestského súdu uvedeným v oboch rozhodnutiach navyše namieta aj nedostatočnú kvalitu napadnutého uznesenia, ktorá mala byť údajne poznačená nevysporiadaním sa s predmetným argumentom.

17. Ústavný súd po preskúmaní obsahu oboch uznesení dospel k záveru, že argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti možno v okolnostiach prerokúvanej veci považovať za vecne dôvodné. V danej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, z ktorej vyplýva, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010).

18. Mestský súd rozhodoval o výške náhrady trov konania len mechanickým výpočtom, vychádzajúc zo súhrnu súm všetkých nárokov priznaných jednotlivým žalobcom, a neposudzoval ich v širších súvislostiach, najmä s prihliadnutím na konkrétne okolnosti kauzy. Mestský súd opomenul zohľadniť rozhodujúcu skutočnosť, že na strane žalobcov vystupovalo síce šesť podielových spoluvlastníkov so spoločným právnym zástupcom, avšak s rozdielnou výškou spoluvlastníckych podielov. Rozdiel vo výške podielov jednotlivých podielových spoluvlastníkov ostal mestským súdom v plnej miere opomenutý.

19. Ústavný súd sa už vo svojej rozhodovacej činnosti k otázke trov konania pri podielovom spoluvlastníctve vyjadril napr. aj v náleze č. k. II. ÚS 171/2023-77 z 24. augusta 2023, na ktorého obsah odkazovala aj sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, kde ústavný súd v skutkovo obdobnej veci judikoval, že ak spoluvlastnícky podiel chápeme tak, že je v podstate číselným vyjadrením právneho statusu spoluvlastníka vo vzťahu k spoločnej veci, a teda určuje mieru účasti na právach a povinnostiach viažucich sa na túto spoločnú vec, potom by to malo platiť aj vo vzťahu k výške trov konania.

20. Z uvedeného je zrejmé, že téza, z ktorej vychádzal mestský súd, nebola správna. Pri určovaní výšky trov konania pri tomto type konania je totiž relevantnejšou okolnosťou výška jednotlivých podielov jednotlivých podielových spoluvlastníkov, ako len skutočnosť, že spoluvlastníci sú zastúpení rovnakým právnym zástupcom. Mestský súd však na špecifiká podielového spoluvlastníctva pri rozhodovaní o trovách konania neprihliadol a k posúdeniu otázky výšky trov konania pristúpil formalisticky. V dôsledku nesprávnej aplikácie vyhlášky tak mestský súd pochybil už pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny. Následne tento formalistický (a tým aj arbitrárny) právny záver neskorigoval v napadnutom uznesení, keď nedostatočne reflektoval na sťažnostnú námietku sťažovateľky, ale ho, naopak, potvrdil.

21. Ústavný súd uzatvára, že mestský súd pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania postupoval formalisticky a arbitrárne, keď pri rozhodovaní o výške trov konania neprihliadal na výšku spoluvlastníckych podielov jednotlivých spoluvlastníkov, no mechanicky aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky. Následne sa nedostatočne vysporiadal so sťažnostnou námietkou sťažovateľky, čím definitívne vylúčil možnú aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky, ktorého aplikácia by špecifiká prejednávanej veci zohľadňovala.

22. Napadnutým uznesením mestského súdu tak došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (výrok 1). Pre dosiahnutie nápravy porušenia práv sťažovateľky je nevyhnutné zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci mestskému súdu (výrok 2). Mestský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu:

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa mestský súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotnoprávneho charakteru. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo (výrok 4).

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde uložil mestskému súdu povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania, ktorých výšku sťažovateľka vyčíslila sumou 682,25 eur. Ústavný súd preskúmal vyúčtovanie trov podľa advokátskej tarify. Aktuálna výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri zastupovaní pred ústavným súdom je 1/4 výpočtového základu (§ 11 ods. 3 vyhlášky), čo predstavuje za jeden úkon právnej služby 343,25 eur (bez režijného paušálu a bez dane z pridanej hodnoty). Tarifná odmena za dva úkony právnej služby a režijný paušál vrátane dane z pridanej hodnoty je 856,75 eur. Sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu trov neprekračuje tarifnú odmenu, preto jej ústavný súd (viazaný návrhom) priznal trovy v uplatnenej výške 682,25 eur, ktorú je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu